

Vui hưởng Christ là thực tại của sự hân hỉ Tân Ước

Đọc Kinh văn: Lê. 25:8-17; Ês. 61:1-3; Lu. 4:16-22; Công. 26:16-19

I. Năm hân hỉ trong Lê-vi Kí 25:8-17 được ghi lại như một lời tiên tri trong Ê-sai 61:1-3 và được ứng nghiệm trong thực tại trong Lu-ca 4:16-22:

- A. Trong năm hân hỉ, có hai phước hạnh chính: các sản nghiệp đều trở về nguyên chủ và sự tự do khỏi ách nô lệ—Lê. 25:8-17:
 - 1. Trong năm hân hỉ, người nào đã bán sản nghiệp mình, tức phần được chia của mình trong miền đất tốt tươi, đều sẽ được trả lại mà không phải trả bất cứ điều gì để chuộc lại (cc. 10, 13, 28), và người nào đã bán chính mình làm nô lệ thì sẽ được lại tự do và được trở về nhà (cc. 39-41)
 - 2. Việc một người được trả lại sản nghiệp, được trả tự do và trở về nhà biểu thị rằng trong sự hân hỉ Tân Ước, các tín đồ trở về với Đức Chúa Trời là sản nghiệp thần thượng đã mất của họ, được giải phóng khỏi mọi xiềng xích, và trở về với Hội thánh là gia đình thần thượng của họ—Êph. 1:13-14; Gi. 8:32, 36; đc. Thi. 68:5-6.
- B. Trong hình bóng Cựu Ước, sự hân hỉ kéo dài một năm; nhưng trong ứng nghiệm, sự hân hỉ nói đến toàn bộ thời đại Tân Ước, tức thời đại ân điển, là thời gian mà Đức Chúa Trời chấp nhận những phu tù của tội trở về (Ês. 49:8; Lu. 15:17-24; 2 Cô. 6:2) và là lúc người bị áp chế dưới xiềng xích của tội vui hưởng sự phóng thích từ sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời (La. 7:14–8:2).
- C. Việc các tín đồ vui hưởng sự hân hỉ trong thời đại ân điển (tức vui hưởng Christ là ân điển của Đức Chúa Trời cho họ) sẽ dẫn đến sự vui hưởng trọn vẹn sự hân hỉ trong thiên hi niên và sự vui hưởng trọn vẹn nhất trong Giê-ru-sa-lem Mới trong trời mới và đất mới—Gi. 1:16-17; La. 5:17; Phil. 3:14; Khải. 22:1-2a.

II. Năm hân hỉ là thời đại của Christ là ân điển được ban phát vào trong chúng ta để chúng ta vui hưởng bằng lời ân điển của Ngài; sự hân hỉ Tân Ước là thời đại ngây ngất vì sự cứu rỗi của chúng ta—Lu. 4:22; Thi. 45:2; Gi. 1:14-17; 2 Cô. 6:2:

- A. Thời đại Tân Ước là thời đại ngây ngất, và Cơ Đốc nhân là một người trong trạng thái ngây ngất; nếu chúng ta chưa từng ngây ngất trước Đức Chúa Trời thì điều đó cho thấy chúng ta không vui hưởng Đức Chúa Trời đủ—5:13; Công. 11:5; 22:17; Thi. 43:4a; 51:12; 1 Phi. 1:8; Ês. 12:3-6.
- B. *Hân hỉ* nghĩa là không có lo lắng hay sợ hãi, không phiền muộn hay lo toan, không thiếu thốn hay thiếu hụt, không bệnh tật hay tai ương, và không có nan đề gì, nhưng ngược lại thì có mọi ích lợi; do đó, mọi sự đều vui thỏa và làm thỏa lòng chúng ta, và chúng ta tự do khỏi sự lo lắng, được thanh thần, vui mừng, và hân hoan—Thi. 103:1-5; 116:1-7, 12-13, 17-19.
- C. Chúng ta phải tiếp nhận Chúa Jesus là sự hân hỉ thật trong chúng ta; nếu có Ngài, chúng ta có Đức Chúa Trời là sản nghiệp và có thể được giải cứu khỏi xiềng xích của tội và Sa-tan để có tự do và sự nghỉ ngơi thật—Công. 26:18; Êph. 1:13-14; Côl. 1:12; Mat. 11:28; Gi. 8:32, 36:
 - 1. Khi chúng ta tiếp nhận Christ là Đấng cứu rỗi và là sự sống của chúng ta thì Ngài bước vào trong chúng ta để trở nên sự hân hỉ của chúng ta, nhưng nếu chúng ta không để Ngài sống trong chúng ta và nếu chúng ta không sống bởi Ngài thì thực tế chúng ta không sống trong sự hân hỉ—cc. 11-12.
 - 2. Nếu lòng chúng ta đặt vào bất kì người nào, điều gì, hay vấn đề nào khác Chúa thì như vậy là thờ hình tượng, và kết cuộc sẽ là tình trạng khốn khổ—1 Gi. 5:21; đc. Êx. 14:3, 5; 6:9.
 - 3. Nếu chúng ta để Christ sống trong chúng ta và chúng ta sống bởi Ngài thì mọi sự đều làm cho chúng ta thỏa mãn, bằng không thì mọi sự đều là nan đề và không có gì là hân hỉ.
- D. Mọi sự đều có thể làm cho chúng ta thỏa mãn chỉ khi chúng ta đạt được Đấng Christ bao-hàm-tất-cả làm sự vui hưởng của mình; không phải con người, sự việc, sự vật bên ngoài nhưng Christ bên trong chúng ta là Đấng làm cho chúng ta có thể được bình tịnh và giải thoát khỏi những lo lắng khi đối mặt với mọi loại hoàn cảnh—Phil. 3:8-9; 4:5-8, 11-13.

III. Công bố về sự hân hỉ trong Lu-ca chương 4 chi phối tư tưởng trung tâm của toàn bộ Phúc âm Lu-ca, và các ẩn dụ về người Sa-ma-ri nhân lành trong Lu-ca chương 10, người con hoang đàng trong Lu-ca chương 15 là minh họa tuyệt vời cho sự hân hỉ:

- A. Đấng cứu rỗi—Con người được bày tỏ trong ẩn dụ về người Sa-ma-ri nhân lành tượng trưng cho sự biểu lộ các thuộc tính thần thượng của Ngài với các tội phạm nhân của Ngài—10:25-37:
1. Một Đấng cứu rỗi—Con người, trong cuộc hành trình của chức vụ tìm người lạc mất và cứu tội nhân (19:10), đã xuống đến nơi nạn nhân bị thương do quân cướp Do Thái giáo trong tình trạng khốn khổ và chết chóc.
 2. Khi Đấng cứu rỗi—Con người trông thấy người ấy, Ngài động lòng trắc ẩn trong nhân tính Ngài với thần tính Ngài, và đã chữa lành người ấy cách triu mến, chăm sóc bằng sự cứu rỗi, đáp ứng đầy đủ nhu cầu cấp bách của người ấy (cc. 34-35).
- B. Đấng cứu rỗi—Con người được trình bày trong ẩn dụ về người con hoang đàng cho thấy Linh chấn dất, tìm kiếm và cứu rỗi của Ngài cùng với lòng yêu thương, tha thứ và trắc ẩn của Cha—15:11-32; đc. 9:55-56:
1. Đến một ngày, người con hoang đàng trở về với sản nghiệp của mình và nhà cha mình; đó là sự hân hỉ, tự do, và mọi sự trở nên vui mừng, thỏa mãn—15:20, 24; đc. Lev. 25:10-12.
 2. Được cứu là trở về với cơ nghiệp của chúng ta, trở về với Đức Chúa Trời của chúng ta, và trở lại với Đức Chúa Trời và vui hưởng Ngài là sản nghiệp của chúng ta lần nữa (Êph. 1:13-14); được cứu là đạt được Đức Chúa Trời; khi có Đức Chúa Trời, chúng ta có mọi sự; không có Đức Chúa Trời, chúng ta không có gì (Côl. 1:12).
 3. Đức Chúa Trời trở nên phần hưởng phước hạnh của chúng ta trong Christ, nhưng nhiều Cơ Đốc nhân không vui mừng, và họ giống như ánh sáng không chiếu sáng, vì họ không “bật công tắc” bằng cách nhận lấy Đức Chúa Trời là phần hưởng của họ—Êph. 4:18; Phil. 2:12-16.
 4. Việc người cha chấp nhận người con, việc người con trở về với cha và nhà cha là năm hân hỉ đối với người con, năm ân điển—Lu. 15:20.
 5. Đức Chúa Trời trong Christ đã trở nên bò con mập để những người con hoang đàng ăn năn trở về vui hưởng—v. 23.
 6. Điều này tương ứng với Lê-vi Kí 25:11-12, nói rằng người ta không gieo cũng không gặt vào năm hân hỉ mà chỉ ăn uống và vui hưởng; một khi chúng ta ăn năn và trở về với Đức Chúa Trời bằng cách tiếp nhận Chúa Jesus thì chúng ta đạt được Đức Chúa Trời ở bên trong, và đây là khởi đầu sự hân hỉ của chúng ta.
 7. Chúng ta không phải là tôi tớ làm thuê của Cha mà là các con vui hưởng của Ngài, chúng ta có thể liên tục vui hưởng Đức Chúa Trời là sản nghiệp của mình từ nay cho đến đời đời.

IV. Chúng ta cần vui hưởng Christ là thực tại của sự tự do và phước hạnh của sự hân hỉ Tân Ước—Lu. 4:18-19:

- A. Để vui hưởng Christ là thực tại của sự hân hỉ, chúng ta cần dành thời gian với Chúa hằng ngày để lắng nghe lời Ngài và được truyền chính Ngài; chúng ta cần bước theo gương mẫu của Ma-ri, người ngồi nơi chân Chúa và lắng nghe lời Ngài—Lu. 10:39:
1. Bà ngồi nơi chân *Chúa Jesus*, chứ không nơi chân của bất kỳ ai khác; bà đến gần Chúa; không có phương cách nào tốt hơn là đến với Ngài từng giây phút, yêu Ngài, thờ phượng Ngài, không ngừng tương giao với Ngài, và lưu lại trong hiện diện Ngài.
 2. Bà ngồi *nơi chân Chúa*, nghĩa là bà đặt mình ở vị trí khiêm nhường để nhận lãnh Chúa là ân điển (1 Phi. 5:5); khiêm nhường không có nghĩa là xem thường chính mình; khiêm nhường nghĩa là từ chối chính mình, phủ nhận chính mình, và xem chính mình không là gì.
 3. Bà *ngồi xuống*; sự yên lặng trước mặt Chúa thường là nguồn của sức mạnh thuộc linh (Ês. 30:15a); đôi mắt và suy nghĩ của con người thường bị thế giới bên ngoài làm cho sao nhãng; những ai bận rộn với tâm trí lang thang và suy nghĩ mông lung thì không thể tiếp nhận khái thị cách dễ dàng.

4. Bà lắng nghe lời Chúa; lời mà Chúa nói là linh và là sự sống (Gi. 6:63) để ban phát chính Ngài vào trong con người; việc bà lắng nghe lời Chúa đã cho Chúa cơ hội truyền chính Ngài cho bà để bà liên tục nhận lãnh Chúa và đạt được Ngài.
- B. Sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời làm cho chúng ta có tự do thật; sản nghiệp của chúng ta là Đức Chúa Trời, và sự tự do của chúng ta đến từ việc vui hưởng Đức Chúa Trời; nếu con người không vui hưởng Đức Chúa Trời thì con người không thể có tự do thật; tự do nghĩa là được giải phóng, được phóng thích khỏi mọi xiềng xích, mọi gánh nặng, mọi sự đè nén, và mọi ách nô lệ—Gi. 8:32, 36; Ga. 5:1; 2 Cô. 3:17.
- C. Trước hết, Sa-tan bắt lấy chúng ta; sau đó hấn cư ngụ trong chúng ta như kẻ kích động, kẻ xúi giục chúng ta phạm tội; hậu quả là hấn trở nên người chủ bất pháp của chúng ta, và chúng ta trở nên phu tù của hấn đến mức chúng ta không thể làm điều tốt mà chỉ có thể phạm tội—La. 7:14; 1 Gi. 5:19:
1. Nếu một người không có Đức Chúa Trời thì bất cứ điều gì người ấy cố gắng hưởng thụ bên ngoài Đức Chúa Trời đều là thức ăn cho chó, rác rưởi, và là phân—Phil. 3:7-9; đc. 2 Phi. 2:22.
 2. Sa-tan được gọi là Bê-ên-xê-bun, nghĩa là “chúa của đôi phân”, ra từ *Bê-ên-xê-bup* nghĩa là “chúa của loài ruồi”; Sa-tan chuyên dẫn dắt tội nhân như dẫn dắt ruồi đến ăn phân—Mat. 10:25; 12:24, 27; 2 Vua. 1:2.
 3. Dù sâu thẳm trong lòng người ta không ai muốn phạm tội nhưng cuối cùng mọi người đều phạm tội; không ai kiểm soát được chính mình, và mọi người đều trở nên nô lệ của tội—La. 7:18-23; Gi. 8:34.
- D. Tiếng kêu tuyệt vọng của Phao-lô trong La Mã 7:24 được đáp lời trong La Mã 8:2, nói rằng luật của Linh sự sống giải thoát chúng ta trong Christ Jesus khỏi luật của tội và của sự chết.
- E. Chúng ta có thể được giải phóng và có tự do thật chỉ bởi vui hưởng Christ là Linh ban-sự-sống, chỉ những ai vui hưởng Đức Chúa Trời mới không phạm tội và thực sự tự do, sống một đời sống tự do, giải phóng và phóng thích khỏi xiềng xích—Gi. 8:36:
1. Luật của Linh sự sống giải thoát chúng ta khỏi luật của tội và của sự chết; luật này là chính Chúa, Đấng đã trải qua sự chết và phục sinh để trở nên Linh ban-sự-sống—La. 8:2.
 2. Nếu chúng ta không vui hưởng Chúa đủ thì chúng ta sẽ vẫn ở trong xiềng xích của nhiều điều; quyết định trong tâm trí thì không hiệu quả; chúng ta phải liên tục đến với Chúa để ăn và vui hưởng Ngài—1 Cô. 1:9; Khải. 2:7; Ês. 55:1-2.
 3. Christ là sự hân hỉ phóng thích chúng ta khỏi cảnh nghèo khó, ách phu tù, sự mù lòa, và đè nén—Truyền. 1:2, 14; 3:11; Phil. 3:8; 2 Phi. 2:22; Lu. 12:21; Khải. 3:17.
- F. Nếp sống hân hỉ là nếp sống vui hưởng Christ, nếp sống vui hưởng Đức Chúa Trời là cơ nghiệp và là sự tự do thật của chúng ta—Công. 26:18; Gi. 8:36:
1. Nếp sống hân hỉ là một đời sống mà trong đó, chúng ta nhận lấy chính Đức Chúa Trời, chính Christ, trong mọi hoàn cảnh; khi đó Ngài trở nên nhân tố chính và trung tâm trong chúng ta để dẫn dắt chúng ta và cai trị trên mọi nan đề trong đời sống con người—Gi. 6:16-21; Côl. 1:17b, 18b.
 2. Vì mọi sự đều ở dưới sự tể trị của Ngài nên chúng ta cần cầu nguyện: “Chúa ơi, xin đổ đầy con, đạt lấy con, và sở hữu con. Dù hoàn cảnh bên ngoài của con là gì, con cũng chỉ muốn vui hưởng Ngài”; Chúng ta cần là các chấp sự và chứng nhân ngày nay bằng cách sống và công bố phúc âm—Christ là sự hân hỉ ân điển—để hoàn thành gia tể đời đời của Đức Chúa Trời—Công. 26:16-19.